

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO

3,- Kč

19. ZÁŘÍ 1993

PODVOD S KARBONOVÝM TESTEM

Před pěti lety obletěla svět zpráva, že turínské plátno, o němž bylo z hlediska vědy jisto, že představuje pohřební plátno Ježíše Krista a podoba muže na něm je otiskem (přesněji "opálením") mrtvého těla Spasitelova, bylo vyrobeno až na přelomu 13. a 14. století. Údajně to dokázal karbonový test, který nezávisle na sobě provedly laboratoře v Oxfordu, Curychu a Tusconu (USA). (pokračování na str. 2)

PODVOD S KARBONOVÝM TESTEM

(začátek článku na str. 1)

Věda promluvila, vše je skončeno, "scientia locuta, causa finita...". O turínském plátnu se přestalo hovořit jako o nezvratném důkazu pravdivosti evangelií, o tom, že muž zpodobněný na rubáši

musel nutně být ukřižován přesně tak jako Ježíš v evangeliích a vstát z mrtvých tak, jak evangelia popisují (jinak se otisky na plátně vysvětlit nedají), čili nikdo jiný než Ježíš Kristus to být nemohl. Jenže je něco

takového možné? Jestliže všechny předchozí výzkumy nezvratně dokázaly palestinský původ plátna z doby kolem 1. století (odborníci na textilie),

(dokončení na str. 14)

Skutečná tvář Kristova po ukřižování, jak nám ji uchovaly otisky na Turínském plátně. Vědělo se, že byl vysoké postavy a zvláštního vzezření, ale nikdo ho nedokázal namalovat, až nám ho zobrazily negativy fotografie zmíněného plátna, do něhož byl v hrobě zabalen.

Přes veškeré útrapy z jeho tváře vyzařuje majestát ducha z jiného světa. Vítěz nad smrtí a skutečný král světa. I když plátno je neotřesitelný dokument, přesto tím více obdivujeme jeho Evangelium, které nám zanechal a které se stalo vrcholnou směrnicí života pro miliardy lidí po dvatisíce let a bude jí i v dalších dobách. Plátno má nesmírnou cenu pro Církev, vědce, umělce i zástupce těch, kdo trápení pochybnostmi, po návštěvě kaple v Turíně změnili svůj názor a našli víru v Krista.

Už po staletí se nepřátelé Církve snaží plátno zničit. Během dějin muselo být často ukrýváno na neznámých místech před lidskou zlobou. I dnes, kdy si říkáme, že jsme kulturní, musí být katedrála v Turíně neustále hlídána před vyloupením a zničením. Svědkem jsou časté pokusy, jimž bylo zabráněno.

K fotografii na 1. str.:

Tento snímek dává částečnou odpověď na otázku stáří Ukřižovaného. Když filtry počítačového fotografování odstranily stopy největších ran ve tváři, ukazuje se daleko mladší i přesto, že celkový dojem utrpení je zjevný. Na snímku je jen náznak vzhledu. Skutečnost bude mnohem krásnější.

Uvažme: Příkaz byl "zbičovat", co tedy vedlo katy k tomu, že mu tak nelidsky zohavili tvář, že se ho i sám Pilát ulekl a připomenul davu: "Ejhle, člověk!" (A to byl teprve začátek utrpení). Vypadalo to, jako by temné síly vedly celou záležitost ukřižování. Možná, že se obávali tajemné vznešenosti, která vyzařovala z jeho tváře a mohla by si znovu podmanit lid.

Nejen ve 2. světové válce jsme byli svědky - zvlášť v koncentračních táborech - působení stejných temných sil, jimž jako nástroj se propůjčovali mnohdy i vysoce vzdělání lidé.

*Žít bez víry, znamená žít na pokraji propasti.
Jedině život v Kristu vytváří důstojnost člověka!*

Pro získání víry by nám měla stačit příroda a vše, co je stvořeno. Před 800 lety napsal význačný teolog sv. Bonaventura: "Kdo není osvěcen jasem stvořených věcí, je slepý, kdo neslyší hlasitý zvuk přírody, je hluchý, kdo při všem, co je Bohem stvořeno, Boha nechválí, je němý. Kdo na podkladě těchto svědectví nepozná původce, je blázen."

Musíme se častěji zamyslet nad smyslem tohoto života, abychom nebyli jen lidmi tohoto světa, o kterých mluvil sám Kristus.

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Prorok Izaiáš v dnešním čtení naléhavě volá: "Hledejte Boha, když je možné ho najít..." Kdo upřímně a poctivě hledá Boha, nemůže najít jiného než Boha vtěleného, ukřižovaného a zmrtvýchvstalého: Ježíše Krista. Tak ho našel i sv. Pavel, který píše: "Pro mě život je Kristus..." Přichází doba, kdy se těžko bude moci zvát křesťanem ten, kdo nebude schopen tuto větu se sv. Pavlem opakovat, to jest kdo nepostaví Krista na první místo ve své stupnici životních hodnot, byť by

chodil denně do kostela na mši sv. Pán Ježíš v podobnosti o dělnících na vinici potom ujišťuje, že nezáleží na tom, kdy ono totální rozhodnutí pro Krista učiníš, i kdyby ti bylo devadesát, není pozdě. Tak jako dělníci, kteří přišli poslední, dostali stejně jako ti první i ty, odvážíš-li se právě teď rozhodnout se pro Krista a dát mu ve všem přednost, budeš na tom stejně jako ten, kdo se Jím nechal nadchnout už v dětství, protože On je dobrý.

-hb-

Maria nosila v sobě Krista - v tom jsme jí podobní, když přistupujeme k svatému přijímání. Chtěl bych, abychom tuto myšlenku v sobě stále oživovali: dnešní den chci prožít tak, jako Matka Boží, to znamená v nejužším spojení s Kristem.

Bl. Rupert Mayer, německý jezuita a mučedník z nacistické éry

PAPEŽ BYL VE ŠKOLE "KARLÍČKEM"

Sv. Otec Jan Pavel II. byl prostým, kamarádským, i když nadprůměrně nadaným mladým mužem. Tvrdí to jeho spolužák z gymnázia ing. Jerzy Kluger, který je Žid a žije v Římě, kde se usadil po skončení druhé světové války, již prožil jako voják polské zahraniční armády. Patřil ve škole k jedněm z nejlepších přátel Karola Wojtyly. V rozhovoru s italským novinářem Svidercoschim říká, že Karol Wojtyla pro svoji milou a jemnou povahu a ochotu každému sežít pomoci byl oslovován něžně "Karlíček". Podle Klugera mladý Wojtyla rád hrál ho-

kej, lyžoval a byl brankářem fotbalového mužstva. Miloval také tanec, pro své časté "otáčky na parketě" s blondýnkou Halinou byl dokonce podezírán, že je do ní zamilován. Kluger však uvádí, že neprávem. Velkou láskou gymnazisty Wojtyly bylo též divadlo. Oba spolužáci a přátelé měli možnost se znovu sejít až r. 1965, kdy tehdejší krakovský arcibiskup Karol Wojtyla patřil k agilním účastníkům Druhého vatikánského koncilu. Ing. Kluger je aktivním členem římské židovské náboženské komunity.

(podle Tag des Herrn 7/1993)

KOPTOVÉ BEZ PROBLÉMŮ

Zatímco katolíci ve vyspělých západních zemích si neustále stěžují na nedostatek kněží a úbytek alumnů v seminářích, jakož i na stále řidší řady věřících v kostelích, nemají tyto problémy egyptští Koptové. Reportéři německého katolického týdeníku Tag des Herrn (10/1993) navštívili mimo jiné i patriarchu koptické církve (nesjednocené s Římem) Shenoudu III. Nesídlí v Káhiře, ani v Alexandrii, ani v jiném velkoměstě, ale na poušti v klášteře Amba Bishoi. Kdykoliv se na něho obrátí nějaké společenství věřících s prosbou o přidělení kněze, rád odpovídá: "Žádný problém, zítra vám jednoho pošlu." Koptská církev něco takového jako nedostatek kněží

vůbec nezná. Kláštery mají takový příliv zájemců, jaký už dlouho nebyl pamatován, rovněž tak kněžský seminář v Káhiře. Koptové tvoří více než deset procent egyptského obyvatelstva. Žijí v nepřátelském světě islámu, pogromy na jejich čtvrti a společenská diskriminace jsou téměř samozřejmostí. Na druhé straně jsou však Koptové ceněni pro vysokou úroveň svých škol, zejména středních. I muslimové do nich posílají své děti. Koptové zřídka kdy žijí mimo svou městskou čtvrt nebo vesnici. Drží pohromadě, jejich účast na bohoslužbách v neděli je sto procentní. Vzděláním a civilizační úrovní převyšují své mohamedánské okolí.

PERIKOPY NA 25. NEDĚLI V MEZIDOBÍ:

Iz 55, 6-9;
Flp 1, 20c-24, 27a;
Mt 20, 1-16a

NEBEZPEČÍ GENOVÉ MANIPULACE

Rakouský biochemik a bývalý ministr pro vědu Hans Tupy na přednášce v Salcburku varoval před možnostmi nebezpečných manipulací, které otevírá novodobý výzkum v oblasti genetiky. Hrozí umělé vytváření rasové nebo sociální elity pomocí genových manipulací, jak na to upozorňoval už dříve Aldous Huxley.

STOLETÝ BISKUP

Brazilský biskup Francisco Prada Carrera, původně ordinář diecéze Uruacu, oslavil své sté narozeniny. Je nejstarším biskupem světa. Původem je Španěl, stal se řeholníkem řádu klaretinů a byl odeslán na misie do Brazílie, kde získal r. 1946 biskupské svěcení.

ZPOVĚDNÍK ODMÍTÁ KAPITALISMUS

Prelát Henryk Jankowski z Gdaňska, dlouholetý zpovědník a poradce prezidenta Walesy a spoluzakladatel "Solidarity", na tiskové konferenci v Salcburku prahnýroval ostrými slovy kapitalismus pro jeho orientaci na egoismus a hromadění majetku i za cenu zbití druhých. Jankowski dále řekl, že kapitalismus je opačným extrémem socialismu a Církev musí hledat jiné, alternativní řešení vycházející z katolické sociální nauky.

BLAHOŘEČENÍ ODPÍRAČE VOJENSKÉ SLUŽBY

V Rakousku se shromažďuje dokumentace k procesu blahořečení sedláka Franze Jägerstättera z Ostermietingu z linecké diecéze, který za druhé světové války odmítl narukovat do wehrmachtu a byl za to popraven. Jägerstätter tak učinil z titulu svého

katolického přesvědčení. Generální vikář linecké diecéze prelát Ahammer vyvrátil v této souvislosti pověsti, že Řím není nakloněn blahořečení odpírače vojenské služby. Naopak - řekl prelát - papež Jan Pavel II. má na Jägerstätterovu blahořečení eminentní zájem. Totéž tvrdí i autorka životopisu tohoto rakouského rolníka Erna Putzová.

RŮŽENCE VELMI ŽÁDANÉ

V ruském Kaliningradě, bývalém Königsbergu, koná katolickou misií známá organizace Kirche in Not z Německa ve spolupráci se sestrami mariánského tzv. Schönstattského hnutí. Jak informuje německý *Tag des Herrn* (46/92), má místní obyvatelstvo, pocházející snad ze všech národů bývalého SSSR, největší zájem o růžence, kterých se tam proto expeduje stále větší množství.

BLAHOŘEČENÍ B. LICHTENBERGA

Beatifikační proces německého preláta Bernharda Lichtenberga, probošta berlinské katedrály sv. Hedviky, se chýlí ke konci. Prelát Lichtenberg je mučedníkem německé církve z nacistické éry. Narodil se r. 1875 v dnešní polské Olawě (tehdy německé Ohlau). Od svého vysvěcení r. 1899 působil stále v Berlíně, kde se stal známým především dobročinnými akcemi ve prospěch chudých a nezaměstnaných. V r. 1938 ho berlinský biskup Preysing jmenoval proboštem katedrály sv. Hedviky. Od prvo počátku vystupoval proti nacismu. Hned r. 1933, kdy Hitler nastoupil k moci, se utkal v novinách s Hermannem Göringem kvůli filmu "Na západní frontě klid" podle stejnojmenného Remarqueova románu. Lichtenberg ho vřele doporučoval, což mu vyneslo od Göringa titul "zrádce v sutaně" a "dobytcí prznitel". O dva roky později protestuje u téhož Göringa, v té době pruského zemského premiéra, proti poměrům v koncentračním táboře Esterwegen. Když v listopadu 1938 došlo k rozsáhlému pogromu na židy (tzv. křišťálová noc), Lichtenberg protestuje v kázání a volá: "Hoří synagoga, to je přece také dům Boží!"

OBRÁTÍ KARDINÁL ŠÉFA GEURILLY?

Penzionovaný 79 letý arcibiskup peruánského hlavního města Limy kardinál Juan Landazuri Ricketts chce osobně zajít za šéfem levičácké teroristické organizace "Světlá stezka" Abimaelem Guzmánem a pokusit se ho obrátit a přimět k zanechání teroristické činnosti. Guzmán si odpykává trest v podzemním vězení v přístavním městě Callao.

V r. 1941 otevřeně z kazatelny odsoudil euthanasii. Téměř pravidelně kázal proti deportacím Židů, teroru, popravám a proti válce. Jeho modlitbu za vězně koncentračních táborů při večerních nešporách uslyšely dvě studentky, které náhodou zašly do chrámu, a udaly ho. Odsouzen byl ke dvěma letům vězení na základě tzv. "kazatelnicového paragrafu". Po odpykání trestu však nacistické úřady rozhodly, že se jako "nebezpečný" nesmí vrátit domů. V listopadu r. 1943 ho odváželi transportem do koncentračního tábora Dachau. Nemocný a týráním vysílený prelát cestu nevydržel a zemřel. Gestapo se však nikdy nedozvědělo o jeho organizování tajných úkrytů pro pronásledované židy a politické odpůrce nacismu, což činil na přímý pokyn svého biskupa Konrada Preysinga.

V letošním roce uplyne od jeho smrti právě 50 let. Blahořečení bude zároveň i připomínkou historické pravdy, odpůrci katolické církve překrucované nebo zamlčované. Totiž té, že církev v nacistickém Německu kladla odpor, stála na straně pronásledovaných a sama byla terčem nacistického teroru.

MLADÍ NĚMCI ČINÍ POKÁNÍ

Už dlouhá léta působí v Německu (před sjednocením v obou částech) tzv. Aktion Sühnezeichen (Akce znamení smíru). Ideou je snaha aktivně pomoci charitativní i jinou prací v těch zemích, které se staly oběťmi hitlerovské agrese. V minulosti byla jejich pozornost zaměřena hlavně na Polsko, kde se účastnili prací při budování památníku na místě bývalého koncentračního tábora v Majdanku. V současnosti plánují pomoc při stavbě nemocnice v ruské Samarě a při zřízení pomníku zavražděným Židům v Kyjevě na Ukrajině. Aktion Sühnezeichen je ekumenickým společenstvím katolíků a evangeliků převážně mladé generace.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ VE ŠVÝCARSKU

Vtéto malé, zato však hospodářsky i politicky velice významné zemi, je výuka náboženství ve školách povinná pro děti do 16 let. Po dosažení této věkové hranice se může učeň nebo student sám rozhodnout, jestli se bude či nebude účastnit hodin katolického nebo evangelického náboženství. Mládež pod 16 let, jestli rodiče platí církevní daň, je, ať už chce nebo ne, výukou vázána. V případě, že rodiče církevní daň neplatí a hlásí se k ateismu, některé sektě či islámu (což se týká přistěhovalců z Turecka a arabských zemí), je dítě od výuky náboženství osvobozeno, aniž by lato byla nahrazena etikou nebo něčím jiným. Krom náboženství však ve švýcarských základních školách se povinně vyučuje předmět nazývaný "Biblické dějiny". Ten je povinný pro všechny žáky bez ohledu na vyznání, neboť, jak tvrdí švýcarské ministerstvo školství, Bible náleží k pilířům evropské civilizace a kultury. Tento předmět je známkován a počítá se do prospěchového průměru žáka. Výuka náboženství naproti tomu je známkována jen na přání rodičů a i v tom případě se nezapočítává do prospěchového průměru.

Tento stav na švýcarských školách našim ateistům pouze připomíná, že když v demokracii usilujeme o povinnou výuku náboženství pro děti z věřících rodin, nežádáme tak mnoho. Ve srovnání se Švýcarskem určitě méně.

-rm-

NOVÁ SITUACE - NOVÁ NEBEZPEČÍ

Radomír Malý

Katolická církev v Německu a Rakousku je s námi ve velmi živém kontaktu. Ten je přirozený a vítaný. Na tomto principu se rozvíjí též spolupráce na nižší úrovni. Čechové a Moravané jsou zváni na nejrůznější sympozia, "Tagungy", konference apod. Samozřejmě také nic proti tomu, kdyby... Kdyby většina takových shromáždění (autor tohoto článku jich absolvoval mnoho, mluví z vlastní zkušenosti) nekončila kritikou papeže, požadavkem revize dogmat, zrušení celibátu, připuštění žen ke kněžskému svěcení a dalšími invektivami.

Samozřejmě nelze generalizovat. Bylo by nespravedlivé tvrdit, že celá Církev na Západě se vyvíjí tímto směrem a všichni katolíci takto smýšlejí. Nicméně je smutnou skutečností, že tento destruktivní modernismus se objevuje zejména v německé jazykové oblasti v seminářích a na bohosloveckých fakultách, jakož i v životě katolických spolků, hnutí, farních rad apod. Necht' promluví statistiky. Podle Allensbachova ústavu pro výzkum veřejného mínění v Německu více než padesát procent praktikujících (!) katolíků, chodících každou neděli do kostela, považuje Kristovy zázraky v evangeliích včetně zmrtných vstání, panenské zrození Ježíšovo a Neposkvrněné početí Panny Marie za "legendy" a "mýty". Tři čtvrtiny těchto praktikujících věřících nepokládají manželskou nevěru a mimomanželský pohlavní styk za hřích, čtyřicet procent z nich zastává názor, že Církev by měla povolit umělý potrat a více než osmdesát procent je pro "zelenou" umělé antikoncepci. Zhruba šedesát procent nesouhlasí s kněžským celibátem a požaduje připuštění žen ke kněžskému svěcení. O vztahu k papeži prohlásil nedávno jeden český kněz žijící ve Spolkové republice Německo: "U vás, když zazní jméno Sv. Otce, katolíci začnou tleskat. U nás, když zazní jméno Sv. Otce, katolíci začnou pískat."

Nevoláme po nějakém "přerušení kontaktů" našich katolíků s katolíky v Německu. Jsme proti zřejmému postoji nekritického obdivu vůči Církvi na Západě včetně jejich destruktivních a na poplach bijících jevů. Katolická církev ve vyspělých zemích Západu je až na malé výjimky církví v úpadku a nedojde-li v brzké době k radikální změně, tak odsouzena k zániku. Symptomy toho jsou očividné už teď.

Ještě před třiceti lety v tehdejší Německé spolkové republice žilo podle statistiky přes čtyřicet procent katolíků. Dnes je jich necelých třicet pět procent. Před třiceti lety dvě třetiny západoněmeckých katolíků chodily pravidelně každou neděli do kostela. Dnes to není ani třetina. A bude ještě hůř, podle výzkumů zmíněného Allensbachova institutu většina dospělých či dospívajících dětí z rodin praktikujících německých katolíků opouští definitivně kostely i řady praktikujících věřících. Ani v jiných západoevropských zemích není situace lepší. V Holandsku před třiceti lety byly katolické chrámy plné. Tato země prošla jako první vlnou teologického modernismu v katolické církvi a protivatikánského afektu s popíráním základních článků víry a mravouky už na přelomu šedesátých a sedmdesátých let. Odbouraly se kněžské semináře, zpovědi se omezily jen na mimořádné případy, hřích proti šestému a devátému přikázání neměly být vyznávány a kněz se na ně nesměl ptát, i když o nich u dotyčného penitenta věděl. Bohoslovecké fakulty byly zaplaveny teologicky modernistického ražení, pro něž nepřítel nepředstavoval konzumní materialismus a ateismus, nýbrž papež v Římě. To všechno sáli kněží i věřící v kostelích, kde se liturgie často podobala debatnímu klubu. Výsledek? Dnes jsou holandské katolické kostely poloprázdné a některé musely být odsvěceny a prodány ke světským účelům, protože do nich nikdo nechodil. Podle nejnovějšího sčítání lidu mají poprvé v historii ateisté (nebo lidé bez konfesní příslušnosti) v holandské společnosti většinu.

Západoevropské země ve větší či menší míře procházejí teologickým modernismem a tím, co Hans Urs von Balthasar nazývá "protiřímským afektem". Naprosto zákonitě se vyprazdňují kostely právě v těch státech, kde místní církev holduje teologickému modernismu holandského či německého stylu. V těch zemích, kde si Církev uchovála neměnnou věrouku a mravouku, k úbytku věřících nedochází a chrámy jsou naopak nadále plné. Příkladem je Irsko, Portugalsko a také Polsko, kde přes všechny protikatolické afekty nevěřící částí společnosti, která je silnější než se předpokládalo, zůstávají stále plné kostely i kněžské semináře.

Česká a moravská církev nemožnou samozřejmě kopírovat cizí vzory.

Jenže neslušelo by se udržovat kontakty spíše s těmi lokálními církvemi, které nejeví známky úpadku, než s těmi, jež se mohou sice chlubit impozantní organizací (v Německu je katolická církev po státu druhým největším zaměstnavatelem) a množstvím velkolepých akcí, duchovně však zkomírají?

Kristus předpověděl své Církvi trvání až do konce světa. Nikoli však v České republice nebo v Evropě. Tak jako v době sv. Augustina byly v severní Africe kvetoucí křesťanské obce a dnes tam panuje islám, může se stát, že v západní Evropě křesťanství téměř vymizí, ale zesílí v Africe či Asii. Jak zabránit tomuto vývoji u nás?

Princip je v tom, co představuje přízpůsobení se nebo vzdorování duchu tohoto světa. Sto padesát let austrokatolicismu sahajícího k osvěcenským časům vlády Marie Terezie a zvláště Josefa II. naučilo českou církev "přízpůsobovat se". Tenkrát to bylo vůči duchu vládnoucích Habsburků, což vystřídalo po krátké epizodě první republiky a protektorátu "mírováctví" a "pacemáctví" za komunistické éry, kdy někteří duchovní hlásali požadavek "přízpůsobení se" i proti svým biskupům, kteří ve své většině, díky Bohu, neuhnuli před bolševickou vládou temnoty a lži. Podbízení se tomuto světu (což je úplný opak toho, co chtěli papež Jan XXIII. a Druhý vatikánský koncil se svým aggiornamentem), snaha nelišit se, být jako druzí, je v naší lokální církvi v důsledku komplikovaného historického vývoje hluboce zakódována, proto na mnoha stranách ten nekritický obdiv vůči církvi v západní Evropě, jež má v tomto směru neslavný primát. "Po ovoci poznáte je...", říká Spasitel. Jestliže toto "přízpůsobování se", na němž je založena celá modernistická a protiřímská teologie, přináší takové výsledky jako vyprazdňování kostelů a úbytek věřících, potom se jedná evidentně o cestu špatnou, zhoubnou, dábelskou.

Statistiky ukazují, že tam, kde Církev nepoklonkuje duchu tohoto světa, k úpadku nedochází, naopak dochází ke vzrůstu. Nejrychleji rostoucí lokální církvi je dnes jihokorejská. Český misionář P. Václav Klement, který tam už několik let požehnaně působí, za své nedávné návštěvy ve vlasti vysvětloval na

(dokončení na str. 6)

(dokončení ze str. 5)

přednáškách tajemství úspěchu jihokorejské katolické církve tím, že nekompromisně trvá na etických zásadách i tehdy, kdy to není populární, například ve věci interrupcí nebo magie. Požehnaný vzrůst znamená katolická církev též v Kazachstánu a na ruské Sibiři. Příčina? Opět ta, že katolíci mají odvahu hlásat pravdy, o nichž moc dobře vědí, že jim na popularitě nepřidají, v ruských podmínkách například proti bující korupci, snaze co nejrychleji zbohatnout a bezohlednosti vůči chudým a bezbranným.

Chce-li u nás katolická církev obstát a alespoň v budoucnu si udržet počet věřících, když už nemluvíme o vzrůstu, nevede k tomu jiná cesta, než právě opačná proti cestě církve na Západě. Kdo jiný než katolíci by měl stát v radikální opozici proti konzumní mentalitě, kritizovat prioritní orientaci na zisk za každou cenu, mluvit neúnavně o potratu jako o vraždě člověka, o pornografii jako zneuctění lidské důstojnosti, o sexuální nevázanosti jako rozkladu společnosti, o vlně násilí ve sdělovacích prostředcích jako o hrubé degradaci hodnot? Nejsou katolíci též poslání stát v první řadě těch, kdo se nedovedou smířit se skutečností, že bývalé komunistické nomenklatury nadále mají peníze, vliv a moc, zatímco jejich oběti často nadále živoří? "Jestli sůl se zkaží..." dovětek Pána Ježíše známe. Nabízený směr, kterým by se česká a moravská církev měly ubírat, vypadá zdánlivě neracionálně, snad někdo řekne, že je to sebevražda. Cožpak tím Církev někoho získá? V dnešní době, kdy jsou lidé maximálně citliví na svoji "modernost" a "svobodu" a jakékoliv "tepání zlořád" ve smyslu středověkých kazatelů jim zní cizí?

Paradoxně k úpadku Církve dochází tam, kde se katolíci chtějí přizpůsobit. Je to jedno z tajemství víry... poslušnost Božímu slovu tam, kde rozum říká, že to bude ztrátové, přináší pravý opak, neposlušnost na druhé straně odůvodněná zdánlivě racionálním argumentem, že "přizpůsobení" znamená modernost a tím "srozumitelnost" evangelní zvěsti, nikoho nepřitahuje a stávající odrazuje. Pavlovo "Hlásej slovo, ať je to vhod či nevhod..." má svoji nadčasovou platnost právě tak jako Kristova slova o nenávisti světa vůči Jeho učedníkům, protože oni nejsou ze světa, tak jako není ze světa On.

Ve skutečnosti i tato zdánlivě "protirozumová" cesta nepostrádá

rozumových argumentů. Církev, která se přizpůsobí tomuto světu, co může nabídnout jiného než nekonzesná a nenáboženská humanitární organizace? Jestliže se katolíci na Západě zaměřují na pomoc rozvojovým zemím nebo organizují akce za mír či protesty proti diskriminaci cizinců, je to jistě správné, ale cožpak to nedělají i ateisté? Nemají-li hlasatelé víry v Ježíše Krista nic víc k nabídnout, k čemu potom tato víra je? Tuto otázku si dřív nebo později, vědomě či podvědomě, položí každý věřící, u slabších letor to potom vede k odpadu.

Církev je a bude silná jedině tehdy, když bude mít odvahu nabídnout něco, co jiný nepředkládá. I když jde o věci nepopulární, které se lidské slabosti nepodbízejí, ale od člověka mnoho vyžadují. Tady každý uvidí protipól k tomu, čím člověka absorbují konzumní společnost. Bohatství a úspěch se dřív nebo později ukážou v životě jednotlivce vratkými. Kdo nabídne věčné hodnoty i za tu cenu, že vyžadují víru v neměnná dogmata a kázeň? Katolická církev nebo sekty? Úspěch sekt na Západě a bohužel i u nás je dokladem toho, že jsme jaksí "zaspali". Ale zároveň i ukázkou toho, kde bychom mohli být, kdybychom se nechtěli přizpůsobovat za každou cenu dle vzoru západní církve. Cesta, kterou většina tamních katolíků nastoupila, je cestou do pekla. Jen důsledné hlásání Evangelia bez ohledu na to, jestli je to "moderní" či nikoliv, může Církvi u nás zajistit budoucnost v následujícím tisíciletí. A věčnou spásu českým věřícím.

Neradostná situace sousedů nás ovšem musí také podnítit k tomu, abychom je podepřeli svými modlitbami a obětmi svých utrpení.

ZE SVĚTA...

* Americká ústřední zpravodajská služba (CIA) chce zpřístupnit záznamy o všech tajných operacích podniknutých v padesátých a šedesátých letech.

* Albánský Nejvyšší soud potvrdil rozsudek soudu nižší instance, dle něhož má vdova po diktátoru Hodžovi strávit 11 let ve vězení za zpronevěru asi 55 000 dolarů.

* Zahájení procesu blahořečení nedávno zesnulého belgického krále

Z DOMOVA...

* V letech 1969-89 bylo na území Prahy prodáno ze státního vlastnictví soukromým osobám celkem 423 nemovitostí, z toho 209 bylo získáno jako konfiskát po emigrantech. Hlavními kritérii při posouzení žádosti o odkoupení byly funkce v KSČ. Mnoho bývalých prominentů nemovitosti koupené za směšné částky a neoprávněně získané do dnes vlastní.

* Výkonná rada ODS znovu potvrdila, že se nebude církvím vracet zemědělská půda, lesy a rybníky. Navrhuje pouze rozšířit rozsah vydávaného majetku z předmětů kulturního charakteru na movité předměty s kulturní hodnotou, jako jsou obrazy, knihy apod.

* K prvnímu lednu 1994 by mělo dojít k zániku stávajících prokuratur a k jejich transformaci na státní zastupitelstva. Vyplývá to z návrhu zákona o státních zastupitelstvech. Mluvčí Generální prokuratury Milan Hulík prohlásil, že Rudé právo a jeho další souputníci se budou snažit zničit každého generálního prokurátora, který by chtěl svůj úřad vyčistit od bývalých komunistických nomenklatur, což bylo záměrem dr. J. Šetiny.

* Podle Střediska empirických výzkumů až 46 procent obyvatel České republiky se obává, že po ohlášení liberalizace nájemného nebude schopno během dvou let platit náklady na bydlení.

* Jak oznámil ředitel České obchodní inspekce v Plzni V. Havlík, dovezla letos z Francie pražská velkoobchodní firma statisíce konzerv značky Titus, Lina a Amorial, vyrobených v Maroku, které mají tři roky prošlou záruční lhůtu.

Baudouina I. požaduje belgický primas kardinál Godfried Daneels.

* Nejvyšší soud USA zamítl návrh na zákaz modliteb v amerických školách. Dosavadní nařízení příkazuje modlitbu jako povinnou pro děti z křesťanských rodin, ateisté a příslušníci nekřesťanských náboženství jsou od této povinnosti osvobozeni.

* V Německu podepsalo 70 000 lidí petici proti výrobě a prodeji antikoncepční pilulky RU 486. Signatáři poukazují na vážné ohrožení zdraví žen a na negativní vliv této pilulky v oblasti sexuální morálky.

ODVAHA BÝT CÍRKVÍ

P. Petr Dokládál

Vypůjčil jsem si název tehdejšího samizdatu našeho velkého, před nedávnem předčasně zesnulého teologa Dr. Zvěřiny k tomu, abych se pokusil osvětlit problém, který se dnes ukazuje stále naléhavěji. Je to odvaha ke svědectví v duchu stěžejního verše ze Skutků apoštolských: "Budete mými svědky" (Sk 1,8).

Jaké má být svědectví křesťana? Jakým způsobem je vydávat a jak se stavět ke všem fenomenům doby?

Díky Bohu hodně křesťanů procitlo poté, kdy po nejšťastnější chvíli našeho nového státu při jeho zasvěcení Bohu skrze P. Marii na Velehradě, slyšelo neruďná slova na svou adresu z úst premiéra této země. Snaha koketovat s Bohem a světskými výsadami vždy vedla k nevěrohodnosti svědectví. Pán říká jasně: "Nemůžete sloužit Bohu i mamonu" (Mt 6,24). Křesťan musí svůj život orientovat především na službu Bohu a bližnímu. Postavit Boha na čelné místo ve svém životě, tak jak to bylo zřetelně vyjádřeno i v homilii na Velehradě.

Ovšem je skutečností, že s tímto postojem je vždy spjato velice mnoho těžkostí, nepochopení a zloby. Tento svět a lidé v něm zcela v zajetí materialismu velice nelibě nesou jakýkoliv postoj pohrdání hodnotami, které oni chápou jako prvořadé, a zvláště silně kladou odpor vůči postoji následování Krista.

Mnozí i živě praktikující křesťané se někdy překvapeně ptají. "A to opravdu myslíte dnes vážně? Vždyť tohle je nemožné, aby to lidé přijímali. Dnes je úplně jiná doba!"

Jsme u největšího "zaklínadla" neochoty měnit své životy. Doba je

přece vždycky nějaká, ať to byl starověk, středověk nebo novověk a nesmírně různých epoch v nich. V každé však hrál rozhodující roli postoj člověka k Bohu. Způsoby vyjádření byly a jsou vždy vedlejší, prvořadé je horoucí a otevřené srdce, měnící se ve světle Ducha svatého a přijímající Boží milosti. Člověk jakéhokoliv věku, stavu, národnosti a vzdělání je přece schopen zvolat vždy stejně: "Bože, miluji tě, chci tě následovat, pomáhej mi." Chce-li to dotýčný člověk opravdově a plně, Bůh je dost mocný, aby ho vedl v jakékoliv době, byť by byla třikrát atomová.

A takový člověk se stává ihned svědkem. Chce svědčit o slávě Boha živého a to plně, bez výhrad.

Před nedávnem mi kdosi řekl: "To není možné, budeš-li tak dál pokračovat, tak tě zničí, příliš některé lidi provokuješ." To varování ještě pokračovalo dále, ale to není podstatné. Lidské kalkulace, obavy, strach... Je zde vidět pouze přirozenou rovinu věci. Někdo namítne: ono se něco snadno píše v pokoji a bezpečí, ale kdyby k něčemu došlo, tak nevím. Samozřejmě, že každý člověk má strach, ale nad ním je ještě něco vyššího a tím je snaha a maximální touha být užitečný a prospěšný, udělat něco opravdového pro Kristovu Církev. Ne samozřejmě s meči či vybroušenými přednáškami, ale nabídnutím SEBE jako smírné oběti za spásu nesmrtelných duší. Přijetím myšlenky SMÍRU a zasvěcením se Bohu skrze Pannu Marii. Udělá-li toto křesťan plně a s jasným vědomím, o co jde, vydává takovou sílu a energii, která převyšuje tisíce těch jalových a často ne-

upřímných projevů, kterých je kolem nás tolik.

Má-li křesťan odvahu být Církví, znamená to také, že souhlasí s třebením mysli skrze svou osobu, lépe skrze nástroj, kterým se stal a který spolehlivě odděluje zrno od plev. V každém z nás je jak úrodné zrno, tak i plevy. Máme nechat růst obojí spolu (Mt 13,30), ale současně nemůžeme nechat bez povšimnutí zlo. Hříšníky milujte, zlo nenávidíte, říkal sv. Augustýn. Často však vidíme neupřímné chlácholení a snahu od problému utéci, falešnou ohleduplnost a pseudolásku tam, kde není na místě. Jistěže, ne každému dal Pán duchovní zbroj a odvahu, aby jako např. Rytíř Neposkvrněné ve stylu sv. Maxmiliána Maria Kolbeho odhaloval zlo ve skrytých silách. Měl by ale být duchovně nápomocen těm, kteří tak činí a ne je ještě podryvat v jejich úsilí, neboť jim třeba závidí jejich vlastní horlivost. Každý člověk, byť naplněn Duchem svatým, je především jen slabá hliněná nádoba a může se stát neúměrně tvrdým právě proto, že do něho nemilosrdně buší právě jeho nejbližší. Nejvíce je vždy Církev Kristova ničena zevnitř tím, že je vnímána jako společenství lidské a ne božské. Kdyby bylo toto vnímáno, nikdo by se neodvážil vznést hlas proti Ni, Sv. Otcí a posvěceným osobám, stejně jako laikům, bez lásky a se zlobou. Modleme se především za víru všech pokřtěných, aby měli odvahu být Církví právě dnes a vydávali jasné svědectví Kristu tak, jak nám to svým FIAT ukázala Panna Maria, Matka Boží a Církev.

SOCIÁLNÍ OTÁZKA

P. Tomáš Bahounek, OP

Ve třetím odstavci encykliky Centesimus annus navrhuje Svatý Otec znovu číst první dělnickou encykliku Rerum novarum. Zároveň vyzývá k opětnému pohledu na samo její znění. To vše sleduje jeden cíl: znovu odhalit bohatství základních principů, které byly vysloveny pro řešení dělnické otázky.

Dále nabádá k rozhlédnutí se kolem sebe, k bližšímu pohledu na to nové, co nás obklopuje. Nakonec vyzývá k pohledu do budoucnosti, kde již tušíme třetí křesťanské tisíciletí.

Jsou zde tedy připomenuty tři závažné myšlenky. Jsou vyjádřeny slovy:

1. Opětný pohled na první

dělnickou encykliku. To znamená připomenout si celý její text. To vyžaduje také vzít v úvahu okolnosti, za jakých byla vydána. To chce také uvážit její dopad ve společnosti.

2. Rozhlédnout se kolem sebe: sledovat, jak dnes vypadá situace, co je v současnosti důležité. Koncem 19. století vypadala situace poněkud jinak, než dnes. Dnes je totiž lidstvo obohaceno o mnoho zkušeností. Zejména je poznamenáno dvěma strašnými světovými válkami, a potom také nedávnou válkou v perském zálivu. Tato tvrdá realita nám

(pokračování na str. 8)

SOCIÁLNÍ OTÁZKA

(dokončení z předchozí strany)

otevřít oči. Musíme přiznat, že je zde skutečně něco v nepořádku. Když totiž došlo k takovým strašným střetnutím a k takovému krveprolévání, tak nepochybně to řešení, které národy zvolily, nemohlo být správné. Pokud přece někdo chce řešit nějakou situaci například v rodině, a vyvrcholí to rozvodem, tak u něho asi není dost dobré vůle k řešení, nebo nezná či nechce znát správný způsob řešení, anebo zde není dobrá vůle ani správné poznání.

3. Pohled do budoucnosti: do třetího křesťanského tisíciletí. Nelze čekat, že příchodem roku 2 000, pokud se toho dočkáme, bude rázem všechno vyřešeno. To se domnívají jenom zasnění představitelé hnutí New Age: ti se totiž domnívají, že končí doba, která podle nich existovala ve znamení ryby, a nahradí ji vláda vodnáře: potom prý jakýmsi samovývojem dojde lidstvo do věčného míru.

Omyl! Svět bude stejný. Lidská skupina bude rovněž stejná - snad leda ještě více postižena další strašnou zkušeností, která by mohla

vzejít právě z realizace tohoto bláznivého snu o samovolném příchodu věčného míru, snu o tom, že evoluce přírody sama přinese nárůst lidskosti. Ty zbraně ve světě nezačnou samy od sebe chrlit máslo a med do Afriky a jiných zemí hladového a přelidněného Jihu. Naše životní prostředí bude dál narušováno. Ochranná ozónová vrstva, která dříve prodlužovala pozemské putování vykoupeného Božího lidu, bude dál ničena těmi freóny, které dnes vycházejí z našeho průmyslu, chladicích zařízení a v neposlední řadě i ze spotřebního zboží v podobě sprayů.

Vlivem Černobyli a jiných neblahých činitelů budou dále umírat dospělí i děti na různá nádorová onemocnění, a bude se to spíše ještě zvětšovat. Mnohé státy totiž v honbě za blahobytem postupují úplně bezohledně.

Svatý Otec v této souvislosti zdůrazňuje dvě místa v Písmě svatém. Jedno, kde Pán Ježíš praví: "Jen jeden je váš mistr", (Mt 23,8) totiž Kristus. Názvy mistr či učitel samy o sobě ovšem nejsou špatné. Ježíš proto neodmítá samotné tyto

názvy, nýbrž ctizádostivou honbu za nimi. Mistr a učitel v plném slova významu je pouze Kristus. Vždyť jedině On je nám zdrojem veškeré pravdy a všeho poznání. On je společným učitelem nás všech. A my, jakožto žáci stejného Učitele jsme všichni bratři a nemáme se jeden nad druhého vyvyšovat. Dále se zde připomíná známé místo, kde Tomáš říká: "Pane, nevíme, kam jdeš. Jak tam můžeme znát cestu?" a Ježíš odpovídá: "Já jsem cesta, pravda a život" (J 14,6).

Tyto myšlenky nás mají proniknout a k nim máme obrátit svou pozornost. Z nich získáme správnou orientaci, jak při ohlédnutí se zpět, při rozhlédnutí se po současnosti, i při výhledu do budoucnosti. Všechny aktuální dobové otázky budou pak zodpovězeny. To je duchovní jádro poselství sociálního učení církve. Nikoli sebedůmyslnější lidské programy, ale pravda Boží, Slovo radostné novozákonní zvěsti a naše odpověď: snaha žít podle evangelia - snaha sdílet tuto evangelijní radost s ostatními - a tak umocňovat tuto radost v sobě a posilovat vládu Boží v podmínkách lidské skupiny.

Maria, Matko Boží, oroduj za nás a za celý svět, abychom na tyto sociální věci více pamatovali!

KATOLÍCI PŘI ZÁCHRANĚ ŽIDŮ V POLSKU

Poláci nepatřili v minulosti mezi filosemitské národy. Antisemitismus a pogromy na Židy byly ještě v nedávné minulosti častým jevem a jsou trvalou skvrnou v dějinách tohoto národa. Nicméně z doby nacistické okupace vycházejí i na úseku vztahu k deportovaným Židům Poláci dobře, podstatně lépe než například Francouzi. Docházelo i k tak paradoxním jevům, že v předválečných zuřivých antisemitů se stali za hitlerovské okupace ukryvatelé Židů, jako třeba z pátera Trzeciaka, předválečného poslance Sejmu za národně demokratickou stranu, proslulého svými primitivními antisemitskými výpady, za což byl kritizován sv. Maxmiliánem Kolbem. Po obsazení země německými nacisty začal ihned organizovat úkryty pro Židy, což mu po odhalení vyneslo deportaci do koncentračního tábora a smrt.

Je nepopíratelným faktem, že první zpráva dr. Leona Feinera o zoufalé situaci Židů v zemi se dostala do světa díky polskému podzemí, které zalarmovalo židovské organizace v USA, Švýcarsku, Anglii a Palestině. Již od r. 1940 byla zá-

padní veřejnost polskými odbojáři pravidelně informována o pronásledování Židů v Polsku a o vyhlazovacích táborech v Osvětimi a Treblince. Málokdo tenkrát věřil. Na protest proti lhostejnosti západního světa i židovských organizací samotných vůči strašlivé skutečnosti Holocaustu spáchal v květnu r. 1943 v Londýně bývalý varšavský radní židovského původu Šmul Zygelboim sebevraždu.

Katolíci v Polsku navzdory své velice těžké situaci, kdy kněží a řeholníci byli masově zatýkáni, kostely a kláštery rušeny, pomáhali Židům až k hranicím možností. V květnu r. 1943 na stránkách ilegálně vydávaných novin "Prawda" známá katolická spisovatelka Zofia Kosaková píše: "My katolíci rozumíme vážnosti situace a slyšíme nářek vražděných. Nemůžeme se chovat lhostejně.

Naší povinností je pomáhat pronásledovaným Židům!"

Polská historička Ewa Kurková-Lesiková vydala v nakladatelství Znak knihu pod názvem "Kdy klášter znamenal život". Zdokumentovala zde všechny akce polských

ženských klášterů na záchranu židovských dětí. Celkem 189 jich ukryvalo židovské děti nebo jim při úkrytu pomáhalo. Tato skutečnost nabývá obzvláštního významu tváří v tvář trestu smrti, který za přechovávání nebo poskytování pomoci Židům od r. 1941 v obsazeném Polsku hrozil.

Číslo 189 znamená téměř všechny ženské kláštery legálně působící v tzv. Generálním guvernementu, čili v té části předválečného Polska, kterou obsadila hitlerovská vojska. Připočteme-li k tomu mužské kláštery, jimiž se autorka nezabývá, nebo světské duchovenstvo, vychází z toho katolická církev v Polsku opravdu se ctí. A připojíme-li k tomu tisíce obětavých polských rodin a jednotlivců, kteří na pokyn a pod vedením kněží pomáhali židovským dětem či dospělým najít vhodný úkryt, potom nelze než hodnotit katolickou církev v Polsku jako společenství, jež v těžkých dobách nacistického teroru obstálo a podalo důkaz, že slova Spasitelova o lásce k bližnímu vzalo smrtelně vážně.

Radomír Malý

KONFLIKT V CHURU VYŘEŠEN?

Již pět let se vleče napjatá situace mezi biskupem švýcarské diecéze Chur Wolfgangem Haasem a částí kléru i věřících. Příklad? Biskup Haas nekompromisně odmítá jakýkoliv teologický modernismus v semináři své diecéze a nemínil diskutovat o principiálních věcech věrouky a morálky, nedává imprimatur na knihy a časopisy vycházející v církevních nakladatelstvích, pokud obsahují bludy, nevede debaty o celibátu, svěcení žen, antikoncepci, mších pro homosexuály a dalších palčivých tématech, která rozvíjejí hladinu katolicismu na Západě. Biskup Haas vždycky byl a zůstává věrným a poslušným synem Církve, proto je společnost, která tyto hodnoty odhodila mezi rekvizity minulosti, nepohodlný.

K tomu též přistupuje skutečnost, že msgr Haas je vlastně ve Švýcarsku cizincem. Pochází z Lichtenštejnska a cítí se být lichten-

štejnským vlastencem, což konflikt mezi ním a modernisticky smýšlejícími švýcarskými katoliky jen prohlubuje. Diecéze Chur je obrovská a zahrnuje kromě horského kantonu Graubünden také kanton Curych. Katolíci v Graubündenu jsou ve své většině věrní svému biskupovi právě tak jako katolíci na území Lichtenštejnského knížectví, které rovněž spadá pod jeho jurisdikci. Jiné je to už s kantonem Curych, kde se naprostá většina kléru i věřících postavila proti biskupovi. Churský biskup jmenuje vždy pro Curych svého generálního vikáře. Msgr Haas odmítl v tomto respektovat přání většiny duchovních i laiků, kteří žádali do tohoto úřadu muže známého svým modernistickým smýšlením. Reakce byla velmi ostrá. Biskup Haas byl v Curychu uvítán zástupy protestujících, kteří si polehali před vchodem do chrámu, aby tam nemohl vstoupit. Dožadovali se

odstoupení biskupa. Haas nepovolil a prohlásil několikrát, že odstoupí teprve tehdy, bude-li to přání Svatého Otce.

Papež Jan Pavel II. vyjádřil churskému biskupovi svoji podporu. Bohužel to neučinili všichni švýcarští biskupové, někteří se připojili k hlasům volajícím po demisi jejich kolegy v Churu.

K uklidnění situace jmenoval letos Sv. Otec pro diecézi Chur dva pomocné biskupy: Petera Henriciho a Paula Vollmara. První je Švýcar, druhý Němec. Msgr Henrici pochází z Curychu a přednášel dlouhá léta na Gregoriánské univerzitě v Římě, msgr Vollmar byl provinciálem kongregace Marianistů. Oba jsou pravověrní a odmítají modernistické tendence. Přinese-li tato změna uklidnění, nebo naopak další nepokoje, ukáže budoucnost.

Radomír Malý

DEMOKRACIE VLÁDOU VĚTŠINY?

Našemu panu premiérovi Klausovi v poslední době nedá spát katolická církev. Stále mu něčím vadí. Jednou jsou to restituční, potom zasvěcení národa P. Marii, teď zase se mu nelíbí vyjádření viceprezidenta Panevropské unie Bernda Posselta, který si v Českém deníku "dovolil" postavit křesťanství jako protiklad individualismu a liberalismu. V tomtéž listě na to 27. srpna podrážděně reagoval.

Katolické stanovisko vůči liberalismu je jasné. Akceptuje svobodu individua včetně jeho svobody vlastnit a podnikat. Papež Lev XIII. v encyklice "Rerum novarum", právě tak jako Jan Pavel II. v "Centesimus annus", považují právo člověka na soukromý majetek, na rozdíl od kolektivistických ideologií za stejně základní a nezrušitelné jako právo na vlastní světový názor a politické přesvědčení. V tom se s liberalismem katolická nauka plně shoduje.

Co však nemůže přijmout, je životní filozofie liberalismu, která jde dál, než stanoví pouhé právo na soukromý majetek a soukromé podnikání. Ta staví do popředí hodnoty jako hmotný zisk a podnikatelský či profesní neb společenský úspěch na úkor morálních postulatů, jakými jsou ohleduplnost, poctivost, vědomí vlastní odpovědnosti vůči druhým a závazky k nim. V tomto směru byla,

je a bude křesťanská tradice s liberalismem vždycky v rozporu, i když se pan předseda Klaus snaží tvrdit opak. Je samozřejmé, že katolická církev nechce - a bylo by naivní něco takového očekávat - tuto správnou stupnici hodnot a prioritní orientaci na to, aby jednotlivec chtěl být nejprve prospěšný a užitečný druhým a teprve potom bohatý a slavný, prosazovat nějakým vnucováním či dokonce násilím. Jde jí pouze o mravní výchovu lidí v tomto duchu a hlásání oněch ideálů, které samozřejmě stoupenci tvrdého liberalismu nikdy neakceptují.

Že jsme v této společnosti menšinou, zvláště pak s výše popsáním postojem, velmi dobře víme. Pan Posselt v článku, který se tolik nelíbil premiérovi Klausovi, napsal také, že "jsou to menšiny, ne většiny, které prý ho budou znepokojovaly a znepokojují už dnes". Kdo vysloví opačný názor, než má pan premiér, je tedy "elitář". Jak z článku vyplývá, panu Klausovi by nevadilo, kdyby katolická církev se uzavřela do čtyř stěn chrámu a tam si hlásala své hodnoty, aniž by zaujímal k liberálnímu kursu současné ODS kritický postoj. To však ona neudělá, protože Kristus jí přikazuje hlásat Evangelium světu, ne pouze věřícím v chrámě. Zdůrazňují "hlásat", nikoli mocensko-politicky prosazovat, což je pod-

statný rozdíl. K tomuto hlásání náleží ovšem nezbytně i kritika s Evangelium neshodného klimatu ve společnosti. Jestliže v uplynulých čtyřiceti letech to byl duch násilnického kolektivismu, dnes je to duch liberálního individualismu. Kdyby Církev nevystupovala s odvážnou kritikou dle příkladu starozákonních proroků a koneckonců i samotného Ježíše Krista, zradila by své poslání.

Pana premiéra přímo dráždí věta, že menšiny, nikoli většiny, mění svět. Již mnohokrát se to v dějinách prokázalo. Hrstka galilejských rybářů z Palestiny nakonec změnila svět k lepšímu. Nebylo to samozřejmě hned, šlo o dlouhodobý proces trvající celé generace, ale přece jen to byla menšina, kdo nakonec způsobil změnu. A máme-li pokračovat, stačí poukázat na hrstku amerických abolicionistů v minulém století, považujících otroctví za hřích, kteří však nakonec dosáhli jeho zrušení, je možno vzpomenout Mahátma Gándhiho s jeho stoupenci v Indii, již tvořili také nejprve bezvýznamnou menšinu ve společnosti, ale dosáhli nakonec nezávislosti země, o níž usilovali. Pan Klaus vychází patrně z přesvědčení, že většina má vždycky pravdu. V tom tkví veliké pokušení a zároveň nebezpečí demokracie. Jestliže většina nedokáže zajistit stejná práva také menšině,

(dokončení na str. 10)

DEMOKRACIE VLÁDOU VĚTŠINY?

(dokončení ze str. 9)

Jestliže většina si osobuje právo z pozice síly menšinu okřikovat kdykoliv se ozve se svým nesouhlasným stanoviskem jen proto, že je menšinou, potom je taková demo-

"Dělal jsem si žerty z nebe, to vím přesně. Moje duše však, která náleží Bohu, je určena pro peklo."

Karel Marx krátce před smrtí, cit. "Die blasse Maid", str. 55-7

kracie na nejlepší cestě k diktatuře.

Diktatura nemusí symbolizovat jenom šibenice, koncentráky a kriminály. To už jaksí "vyšlo z módy". Teď jsou na řadě jiné, mnohem účinnější metody. Pruský král Bedřich Veliký v 18. století, osobní přítel Voltairea a jeden z duchovních otců tvrdého liberalismu, se vyjádřil o katolické církvi, že prý nejlepším prostředkem k jejím

zničení bude "udělat z ní sovu". Ne, žádné administrativní násilí, žádné pronásledování. Jenom je třeba zařídit, aby hlas Církve zněl jako hlas sovy v noci, který málokdo slyší a poslouchá. Jinými slovy: nutno Církev uzavřít do kostelů a sakristií, aby nebylo příliš slyšet na veřejnosti. Jak? Policejně a mocensky? Omyl! Liberalismus zná jiné, účinnější prostředky. Čím více kdo má peněz, tím hlasitěji se může představit. Katolická církev mít peníze nebude, protože my, liberální politikové ji nevrátíme komunisty ukradený majetek. Geniálně vymyšleno? Ano, geniálně. Až na malou chybičku. "Otec vlasti" František Palacký, když poznal neudržitelnost starého Rakouska, v minulém století napsal: "Byli jsme před Rakouskem, budeme i po něm." Totéž platí i o Církvi a majetku: Církev byla před majetkem, bude i po něm, když se nepodaří získat ho od liberálních vládců zpět.

MORÁLNÍ TEOLOG O MEDJUGORJE

Doc. dr. Anreas Laun přednáší morální teologii na vídeňské univerzitě. Vystupuje často i v televizních diskusních pořadech věnovaných náboženské problematice. Patří k moralistům, kteří zachovali věrnost autentické nauce Církve a Sv. Otcí, což mu na popularitě nepřidává, neboť teologové takto smýšlející jsou dnes v některých státech téměř hrdiny. Doc. Laun navštívil nedávno Medjugorje. Své poznatky a dojmy sdělil ve švýcarském církevním a mariánském časopise "Mater nostra" (281/1993):

"Zjevení v Medjugorje patří jistě k tak zvaným "soukromým" zjevením. Ale je nutno se mít maximálně na pozoru! Některá soukromá zjevení mohou být skutečně zcela "soukromá", jiná však mohou být velice důležitá pro určitou skupinu lidí

(dokončení na str. 11)

BUDE SE OPAKOVAT ZÁZRAK Z NINIVE?

Když v televizi vidím srdce-
rvoucí zprávy z bývalé Jugoslávie o mučení a strádání Božích dětí, když pozoruji na jejich tvářích strach, potom se začínám sám bát člověka, který od Kaina až po Hitlera, od Nerona až po Stalina, od Attily až po dnešní tyranu nepřestal nenávidět, zabíjet a ničit.

Možná se ale zeptáte, jestli tyto katastrofické a strašlivé události

Služebná Karla Marxe do-
svědčuje:

"Jeho nevěra byla pouhou přetvářkou. Ve skutečnosti se velice bál Boha. Když byl nemocen, modlil se ve svém pokoji před řadou zapálených svíček."

Cit. S. M. Rijs,
Karl Marx Master, str. 2

jsou pouhým "posledním zvoněním" bezbožného a lidmi pohrdajícího systému, nebo jestli mají svou příčinu v tom, že Západ se ještě neobrátil. V tom druhém případě by mohly být jen předzvěsti ještě horších katastrof. Mnozí se toho obávají. Ve Fatimě Panna Maria varovala svět, že celé národy budou zničeny, jestli se neobrátime. Nevíme, které země jsou ohroženy totálním zánikem. Nevíme, jestli budeme náležet k těm, kdo přežijí. Jak těžká je naše osobní

vina a jestli Bůh má důvod nás uchránit ... nevíme.

Podle Bible Bůh jednou litoval, že stvořil člověka. S výjimkou jedné rodiny celé lidské pokolení zahynulo v potopě. Podle Pisma sv. mohlo být toto neštěstí odvráceno, kdyby se lidé obrátili. Také Sodoma a Gomora by nebyly zničeny, kdyby se tam našel dostatek spravedlivých. Jako útěchyplný příklad může posloužit ohlášený zánik Ninive u proroka Jonáše. Ten byl nakonec odvrácen, protože lid činil pokání a obrátil se.

Je mým pevným přesvědčením, že ninivský zázrak se bude opakovat, jestliže se najde dostatek katolických věřících na Západě a pravoslavných v Rusku, kteří se připojí k naší růžencové akci v duchu Fatimy. Už více než 70 000 pravoslavných a bezpočet katolíků se denně modlí za obrácení Západu, za Kristovo vítězství v Rusku a za smír mezi katolíky a pravoslavnými. Všichni lidé, které Kristus svou předrahou Krví vykoupil, jsou dětmi Mariinými. Nejen zbožní a svatí, ale též slabí a nestateční, hříšníci. I pronásledovatelé víry. Maria jako láskyplná matka chce všechny zachránit. Utěšuje papeže, když on trpí zradou, zběhnutím od praporu, neposlušností a sabotážemi mnoha těch, kteří by měli být jeho nejvěrnějšími spolupracovníky. Ona má soucit s celým lidským

pokolením, které, uvedeno do omylu a ničeno zlým duchem, se postavilo proti Bohu a odmítlo mu sloužit.

Ano, Maria pomůže! Připojme se proto k její výzvě z Fatimy a modleme se denně růžencem na Její úmysly! Vzepřeme se ďáblu a zachovejme věrnost Bohu! Mějme důvěru k Matce Boží! Ona nás ochrání před omyly a zabrání, abychom upadli do satanovy moci. Ona nás zachrání pro věčnost.

P. Werenfried van Straaten

"Slyš Izraeli, Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán."

Zinovjev, blízký spolupracovník Lenina, židovského původu, těsně před smrtí,

cit. R. Wurmbrandt, Antwort aus Moskaus Bibel, str. 47

POSVĚCENÍ SOCHY

V neděli 26. září se uskuteční v Podolí u Brna slavnostní posvěcení sochy sv. Jana Nepomuckého. Program započne v místním chrámu Páně sborovými zpěvy Starých duchovních sborů. V 16 hod. bude sloužena slavná mše svatá, po níž v 17 hodin provede biskupský vikář z Třebíče P. Pavel Dokládál posvěcení sochy. Od 19 hod. zábava venku s cimbálovou muzikou J. Petru z Kyjova a Lubora Tokoše.

LA SALETTE

MORÁLNÍ TEOLOG O MEDJUGORJE

Již několik cestovních kanceláří, mezi nimiž vyniká zvláště Via Petrov, zorganizovalo poutní zájezdy do La Salette, lokality ve francouzských Alpách, kde se 19. září r. 1846 zjevila dvěma dětem, Melanii Calvatové a Maximinu Giraudovi, Matka Boží. Seděla a plakala. Vyzývala svět ke změně života, vyzývala boháče k spravedlivému

zacházení s chudými a stěžovala si na znesvěcování neděli. Přečasně poutní místo vysoko v horách učarovalo mnohým, mimo jiné i básniku Janu Zahradníčkovi, který La Salettě věnoval celou poému. K těm, kteří neodjeli z La Saletty duchovně s prázdnou, se řadí i autor následující meditativní básně, katolický kněz:

Proč pláče Madona a proč pláče právě zde?

A proč pláče právě Matka?

Svět je plný slz již od stvoření lidí.

Slzy pýchy nemohly uhasit lásku Boží po tom pádu, který změnil svět.

Bůh volá: Kde jsi, Adame?

Slzy Noemovy se spojily s potopou, slzy Davidovy nepřivolaly přítele Jonatana.

Je z těch slz až dodnes celý oceán, že by s v něm utopil celý kosmos.

Ale všechny ty slzy jsou jen slanost: voda s trochou soli.

Jsou však i jiné slzy, jak rubíny žhavé, propalující se vesmírem duší, aspoň měly by se...

Jsou slzy - ne ledajaké - ale slzy Matky všech matek.

Jak dlouho čekal svět příliš vyprahlý žářem hříchu na slzy té Zapomenuté kdesi v Pyrenejích.

Ale proč to všechno? Vždyť bylo zdánlivě všechno v pořádku.

Konjunktura světa se dala dobře zúčtovat v bankách zbohatlíků.

Děti pláčou hladem.

Nad tím vším však starostlivé oko Matky.

Ruka mého Syna je již příliš obtížena. Mohu ji však zadržet, aby se nestala rukou trestající, když mi pomůžete.

Neberte jméno mého Syna nadarmo, když se vám práce nedaří.

Nedivte se potom, že klasy vašich polí místo zrna rodí jen prach a hnilobu.

Neznesvěcujete den mého Syna, vy chudí i bohatí.

Kde je pak požehnání, když z nelidské práce chudých - dokonce i dětí - ždímáte stříbrňáky Jidášovy?

A proto Tvůj pláč i pro jiné zločinnosti. Panno v horách zapomenutá.

A což jinde?

Tvoje slzy dál bubnují do srdcí služebníků Tvého Syna, kteří neslouží Jemu, ale svému břichu, jak praví apoštol.

Jak dlouho ještě budou padat diamanty Tvých slz? Kéž by aspoň mohly rozřezat tvrdost srdcí, naplnit je láskou a spojit je v tvárnou jednotu.

Však dobře víme, kde co v nás skrýje a co zadržává v soukolích soužití národů.

Mohli bychom říci: Neplač, Holubičko, když Ti rve peří ta nevráživost mezi národy, rasami a vyznáními.

To bezcílne pachtění se za pochybnými zisky, když Někdo uniká. Mohla bys nám říci: Vy všichni jste sběr mravního odpadu.

Ale Ty jen pláčeš.

Neplač, Holubičko, na skále volající v La Salette. Vrátně se v Tvůj klín a tam si raději nad sebou popláčeme. Nahradíme Ti všechno, pro Tvého Syna až dosud krvácejícího na Kalvárii světa.

Nahradíme Ti aspoň něco pro Tvoje srdce s mečem tisícebritým.

Vždyť nám přece po všech těch ztrátách zbyly aspoň ruce k sepnutí a srdce dávající: aby oschly slzy Tvé a matek světa, všech Tvých nešťastných dětí.

Matko plačící:

Přijmi naše vzdechy.

Přijmi naše slzy.

Přijmi naše holestí. Tak se staň!

(dokončení ze str. 10)

nebo zemi (např. ta, které měla ve Francii sv. Jana z Arku), ale další mohou mít obrovský význam pro celou Církev. Tady potom název "soukromé zjevení" je velice problematický.

Typicky "soukromé" bylo zjevení mému vlastnímu otci, který jako nevěřící člověk měl zvláštní zážitek Boha, jenž vedl k jeho obrácení. Takových případů jsou jisté tisíce. Ale Církvi uznaná zjevení Matky Boží? Ta se přece týká celé Církve! V mexickém Guadalupe r. 1531 se zjevila P. Maria proto, aby pohnula místního biskupa ke stavbě chrámu, potažmo proto, aby miliony Indiánů uvěřily Evangelium. V Lurdech chtěla Matka Boží svým zjevením potvrdit vyhlášené dogma o Neposkvrněném početí, ve Fatimě vyzvala celou Církev k modlitbě růžence a upozornila na nadcházející pronásledování Církve v Rusku. A v Medjugorje? Tam se obrací k celému světu, aby se modlil, postil a uvěřil v Ježíše Krista. V Medjugorje dochází k tisícům podivuhodných obrázení, víra jak místních lidí, tak i milionů poutníků sílí, mravy se zlepšují, jsou zaregistrována mimořádná uzdravení, věda dokazuje, že vizionáři skutečně nelžou, ani nepodléhají přeludu.

Jak to bude Církev posuzovat? To samozřejmě nevíme. Ale byl bych velice překvapen, kdyby Medjugorje nebylo uznáno. Jako vždycky, vim také teď dvě věci s absolutní jistotou:

1. Kdo následuje výzvy Matky Boží z Medjugorje, to znamená, kdo se obrací, je horlivější v modlitbě, zbožně přijímá svátosti a je připraven se správným způsobem postit - ten učinil přesně to, co jediná a pravá Matka Boží si přeje tak naléhavě ve zjeveních, která Církev už uznala: v Lurdech, Fatimě apod. Vždyť je to jedna a tatáž Matka, která každého z nás tolik miluje!

2. V případě, kdyby Církev řekla k Medjugorje své "ne", dopadlo by to s mnoha lidmi velice špatně, vždyť jsou to tisíce a možná i miliony, které se rozhodly pokorně jít cestou Církve a být jejími věrnými dcerami a syny právě na základě zjevení P. Marie v Medjugorje, jež poznaly a vnitřně zakusily jako pravé. Neuznání medjugorského zjevení by je mohlo vrhnout znovu zpět a ohrozit jejich věčnou spásu."

P. Miloslav Ambrož

Na skále lasalettské, v červenci l. P. 1993

Zkrácený překlad pořídil -kb-

ZDĚNÁ KAPLE NA HOŘE ŽIVČÁK

Vojtěch Cékota

Tricet pět let už letos uplynulo od neděle 1. června 1958, kdy se lesník Matuš Lašút při cestě do služby na horu Okružlou u Turzovky (okres Čadca) krátce zastavil v místě zvaném Živčák, aby se v lese pomodlil a ozdobil květy obrázek Panny Marie. "Kľakol som si ďalej od obrázku tak, aby som naň dobre videl," popisoval později svůj zážitek. "Pomodlil som sa narýchlo Otče náš a Zdravas, ale modlitbu som nedokončil, lebo ku koncu Zdravas som náhle uvidel naľavo od obrázku pred sebou krátky záblesk. Pozrel som sa tým smerom a užasol som. Vo vzdialenosti asi 12 metrov som videl vo výške asi dvoch metrov nad zemou, akoby na podstavci, sochu Lurdskej Panny Márie. Bola vysoká viac ako dva metre, oblečená do bieleho dlhého rúcha prepásaného modrou stuhou, z hlavy jej spľýval dlhý závoj..."

Zjevení se Lašútovi opakovalo na stejném místě ještě 7. a 21. června a 1., 7. a 21. července. "Naposledy som videl Pannu Máriu na tomto mieste 14. augusta 1958, keď som tu bol opäť služobne," vzpomíná Matuš Lašút. "Aj tentokrát to bolo o 9. hodine ráno. Videl som ju teraz v najvyššej polohe, vysoko nad stromami. Bola akoby odetá slnkom a žiarila v nevýslovnej vznešenosti a sláve. Aj tentokrát vyšlahol z jej srdca lúč a zrazil ma k zemi. Pochopil som, že všetky tieto zjavenia ma mali uistiť vo viere v pravdivosť zjavenia."

Zpráva o události se rychle rozšířila a přinesla La-
(pokračování na str. 13)

foto autor - rozestavěná kaple na Živčákové, srpen 1993

Otázky - odpovědi:

JAK MÁ PROBÍHAT ZPOVĚĚ?

Otázka: Víím, že po II. Vatikánském koncilu došlo k reformě svátosti smíření. V mé farnosti se ale nic nezměnilo, zpověď probíhá tak jako před třiceti lety. Kněz má ve zvyku též přerušovat penitentovo vyznání hříchů. Je taková zpověď platná?

Věřící z Moravy

Kněz i penitent se mají připravit na svátost smíření modlitbou. Podmínkou dobré svaté zpovědi je pečlivé zpytování svědomí, vzbuzení lítosti a upřímné předsevzetí polepšit se. Po splnění těchto tří podmínek může penitent začít své vyznání hříchů.

Po pozdravu (zdravíme "Chvála Kristu") a znamení svatého kříže by měl kněz penitenta vyzvat k důvěře v Boží milosrdenství například těmito slovy: "Pán ať je ve Vašem srdci, abyste pokorně vyznal své hříchů..." Penitent, pokud není zpovědníkovi znám, by měl velmi krátce něco o sobě říct (udat věk a rodinný stav) a sdělit, kdy byl naposledy u svátosti smíření. Jestli je na to

čas, kněz může přečíst úryvek z Pisma svatého o Božím milosrdenství a obnově života (vhodné jsou pasáže Mat 6,14-15; Kol 1,12-14 apod.). Je dobré, když penitent sám, ještě než přistoupí ke zpovědníci, si přečte nějaký úryvek z Pisma sv.

Potom následuje vyznání hříchů. Penitent nechť tak učiní jasně a stručně bez pitvání a rozmazávání svých provinění, často snahu sama sebe ospravedlnit. Na závěr může penitent také sdělit své eventuální potíže v duchovním životě.

Zpovědník nemá penitentovi přerušovat vyznání jeho hříchů. Ale i když tak učiní, zpověď je platná a také ty hříchů, jež v důsledku toho zůstaly nevyznány, jsou odpuštěny.

Stává se však, že penitent nevyznává hříchů, ale rozvláčně vykládá nějaké příběhy ze svého života. Tehdy kněz ho má přerušit a pomoci mu vrátit se k vyznání hříchů. Vyznání je vhodné zakončit slovy: "To jsou mé hříchů, kterých lituji..." nebo podobně. Zpovědník udělí penitentovi poučení, po němž ho vyzve k lítosti. Ten tak může učinit nejvhodnější slovy: "Bože, buď milostiv mně hříšnému...", nebo "Beránku Boží, který snímáš hříchů světa, smiluj se nade mnou..." Nato kněz udělí rozhřešení, jež končí znamením kříže a slovy: "...ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého." Penitent odpoví "Amen".

Po rozhřešení je vhodné vyzvat penitenta ke chválení Pána, například slovy: "Velebme Pána, neboť je dobrý...", penitent odpoví: "Jeho milosrdenství trvá navěky..."

Obřad končí kněz slovy: "Pán vám odpustil hříchů, jděte v pokoj..." lze však použít i jiných formulací.

Otec Antonín

ZDĚNÁ KAPLE NA HOŘE ŽIVČÁK

(dokončení ze str. 12)

šútovi léta pronásledování a vyšetřování od státních orgánů. Také církevní představitelé tenkrát zaujali k turzovským událostem odmítavý postoj. Přesto začali věřící lidé na Živčákovou u Turzovky putovat v hojném počtu. A když zde nebylo možno vybudovat žádný církevní objekt, ke slovu se o to více dostávala zbožnost lidová. Jednoduché oltářiky a kříže, záplavy svíček a květin, svaté obrázky a modlitbičky, připíchnuté na stromech podél lesní cesty vedoucí z horního konce Turzovky na místo zjevení. Proud poutníků se neztenčil ani po třech desetiletích. Od jara do podzimu je na Živčákové plno lidí jak o sobotách a nedělích, tak i v pracovních dnech. U vodních pramenů poblíž místa zjevení se čeká zpravidla v dlouhých řadách. Na parkovišti pod horou narazíte na osobní automobily i autobusy s poznávacími značkami snad ze všech okresů Slovenské a České republiky i na vozidla zahraniční. Živo bývá také na horním konci Turzovky na dvorku rodinného domku č. 129, kde dodnes žije nyní už sedmasedmdesátiletý Matúš Lašúť. Návštěvám poutníků se nevyhýbá a pro každého má prosté a srozumitelné povzbuzení po praktický život.

Sedm zjevení - sedm stran sedmiúhelníkového půdorysu kaple. Po pětatřiceti letech se tato představa stává skutečností. Základní kámen kaple Panny Marie Neposkvrněného srdce, Matky Ježíša Krista, Syna Božieho, posvětil 22. dubna 1990 v Bratislavě papež Jan Pavel II. Stavět se na místě zjevení začalo letos v květnu a koncem září by mělo být toto dílo architekta Mariana Goče v hodnotě 1,5 milionu korun dokončeno.

Investorem stavby je turzovský farní úřad. V neděli 15. srpna už sloužil turzovský farář P. Ivan Mahrik v rozestavěné kapli na místě zjevení první oficiální mši svatou. Předpokládá se, že po dokončení budou v nové kapli slouženy mše sv. v letním období pravidelně každou neděli a v mariánské svátky a že se bude na Živčákové také zpovídat. Na horu byla lesem dovedena zpevněná komunikace z obce Korňa (2,4 kilometru), v blízkosti kaple už bylo vybudováno stabilní sociální zařízení, a než se nasbírá dalších 800 tis. korun na výstavbu elektrické přípojky, slouží vedle kaple k výrobě elektrické energie motorový agregát. U pramenů vyrostla ozdobná zeď. V současné době se zhotovují mramorové obklady věže (až po vrchol

měděného kříže je vysoká 15 metru) a brzy budou osazeny dveře. Budou se rozevírat na pěti stranách sedmiúhelníku, čímž se kaple v maximální míře otevře do okolního přírodního prostředí, ve kterém budou lavice a většina věřících. A kdyby se později nastrádalo ještě více peněz a toto řešení nestačilo, nic nebrání tomu, aby se kaple bez velkých úprav stala základem celého rozměrnějšího chrámu.

Oficiální stanovisko katolické církve k pravosti zjevení P. Marie Matúšovi Lašúťovi zatím neexistuje. Případ však podle sdělení turzovského duchovního správce od loňského roku znovu zkoumá zvláštní komise. Výstavba kaple tedy není potvrzením zjevení, ale odpovědí církve na skutečnost, že na toto místo po desetiletí věřící přicházejí, že na něm uctívají Matku Boží a že se zde modlí, že zde nalézají pomoc ve svých problémech a získávají odhodlání ke změně života.

Matúš Lašúť je o autentičnosti svého zážitku z roku 1958 dodnes přesvědčen zcela neochvějně. Přesto nemá vlastnosti fanatika a řekne vám, abyste na horu vůbec nechoďili, jestliže na to fyzicky nestačíte, protože cesta je z Turzovky kamenitá a nerovná a někteří poutníci se už na ní zranili. "Zůstaňte pod kopcem a pomodlete se ruženec nebo Otčenáš a Zdravas a započte se vám pouť až nahoru..."

V těchto letech jsem vás vychovávala jako Matka prostřednictvím svých poselství. Je to tolik slov moudrosti, která jsem nechala proudit z mého Neposkvrněného Srdce, abych vás vychovávala pro svůj plán...

V těchto poselstvích vám také odhaluji svůj plán tiché přípravy, bolestného provedení a vítězného naplnění.

Nyní přicházíte k nejbolestnější části očisty, která se uskuteční v těchto letech před velkým vítězstvím mého Neposkvrněného Srdce v příchodu velkolepého království Ježíšova k nám.

Je to plán, který zahrnuje toto století.

V roce 1917 jsem jej předem vyjádřila ve Fatimě téměř jako prorocké oznámení v okamžiku, kdy se ukázal jasným velký boj mezi Ženou sluncem oděnou a rudým drakem, boj, který měl trvat po celé století jako pyšná výzva Bohu ze strany mého Protivníka, jistého, že dosáhne

zničení církve a že svede celé lidstvo k všeobecnému odmítnutí Boha.

Pán mu připustil tento časový úsek, protože nakonec bude pycha rudého draka vítězně zlomena pokorou, nepatrností a mocí vaší nebeské Matky, Ženy oděné sluncem, která nyní shromažďuje všechny své malé děti do svého šiku připraveného k boji.

MÁ POSELSTVÍ

Nyní, když jste dospěli do nejbolestnějších a nejkrvavějších let tohoto velkého boje, sama jsem osobně zasáhla, abych si vytvořila svůj šik prostřednictvím Mariánského kněžského hnutí, které je mým dílem. Proto jsem mezi nej-

slabšími vybrala jako svůj nástroj jednoho syna, lidsky nejnevhodnějšího, přivedla jsem ho do každé části světa, aby všem ukázal, že to, co se nyní děje, děje se jenom mým osobním a mimořádným zásahem.

Proto se neboj, synu, těžkostí, se kterými se setkáváš, když se ti zdá, že někdy mnou vyvolený nástroj - oklamáný satanem - už nechce odpovídat na můj plán.

Měj ke mně důvěru. Já sama jsem Vojevůdkyně svého šiku, já sama jsem Matkou a Královnou svého Hnutí.

Používám nástrojů, které mi odpovídají, volím si jiné, když ti, kteří byli mnou vyvoleni, mně již neodpovídají.

Já sama vedu vpřed každý den dílo do velké bitvy, kterou právě bojujeme..."

(Z knihy "Kněžím, přemilým synům Panny Marie", kterou Vám může poslat Středisko MKH, Černochova 7, 771 00 Olomouc)

PODVOD S KARBONOVÝM TESTEM

(dokončení článku ze str. 1 a 2)

dokonce i pyly rostlin ukazují na Palestinu, jestliže vynález fotografie v minulém století bez nejmenších pochyb prokázal, že obraz na plátně je negativem a tudíž nemohl být namalován, jestliže obraz na plátně je trojrozměrný, jestliže muž z plátna měl na víčku mince z doby vlády císaře Tiberia, jestliže lékaři vyčetli z obrazu na plátně i ty nejmenší anatomické detaily spojené s krutým průběhem bičování, korunováním trním, vedením na popraviště, ukřižováním a probodením boku, potom snad nebude přece závada v těchto tak početných důkazech, ale v karbonovém testu.

Německý jezuita Werner Bulst, který se dlouhá léta zabývá turínským rubášem, napsal o tom knížku, která loni vyšla pod názvem "Podvod s karbonovým testem turínského rubáše" v Matici cyrilometodějské v Olomouci. Bulst uvádí varovné hlasy odborníků ještě před provedením karbonového testu, že turínské plátno je silně znečištěno a proto se tato zkouška na něm uplatnit nedá. Na uskutečnění testu naléhali ti, kteří odmítali pravost plátna, což samo o sobě už vzbuzuje podezření. Dále je podle Bulsta

nápadné, že šéf celé akce dr. Tite nepřipustil žádnou kontrolu nezaujatých odborníků a předem vyloučil vatikánské experty. On jediný disponoval devíti kovovými schránkami s různými tkaninami a jako jediný věděl, v kterých třech z nich jsou kousky turínského plátna. Mohl tedy snadno, aniž mu kdokoliv mohl něco dokázat, schránky vyměnit. Nevěrohodné je rovněž, že všechny tři laboratoře dospěly v případě údajného kousku rubáše k téměř shodné dataci, což podle odborníků na textilie není při stavu zašpinění plátna možné. Jezuita Bulst prohlašuje karbonový test zcela jednoznačně za podvodnou manipulaci.

My nemůžeme než k tomu dodat, že nepřítel spásy se nikdy nesmíří s tím, aby se pravdivost evangelií ukázala v tak jasném světle za pomoci vědy, na niž se jeho služebníci tak rádi odvolávají.

Radomír Malý

K fotografiím na této straně:

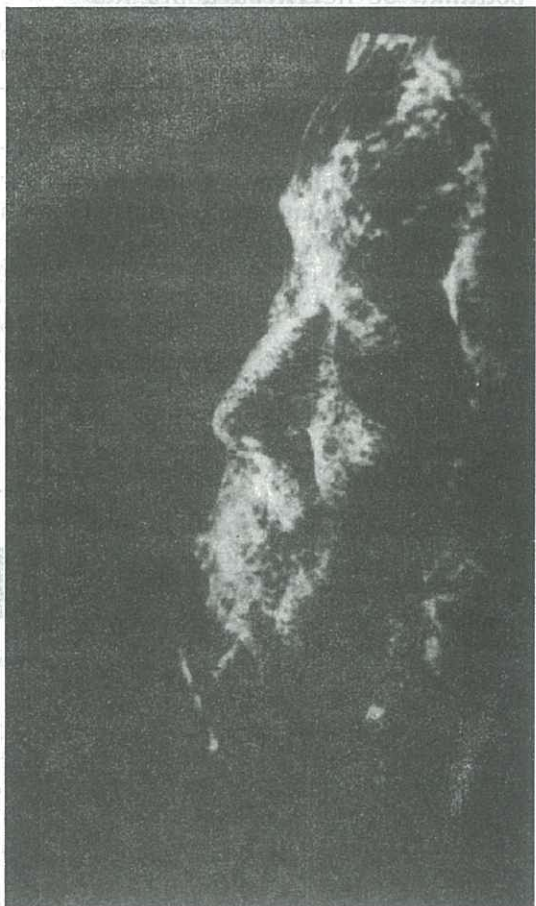
Plastického pohledu se dosáhlo použitím reprodukční prostorové techniky počítačů, které se používá k pořizování a přenášení snímků z Měsíce, Marsu a jiných kosmických těles. Na tomto snímku nás Pán vypadá starší. Je to způsobeno zřejmě intenzivním a dlouho trvajícím utrpením. Stačí jen připomenout, že na plátně bylo sečteno přes 200 ran. Právem byl nazván celý vědecký záznam o pohřebním plátně našeho Pána jako 5. evangelium.

O historické existenci Krista dnes už nikdo nepochybuje. Obtížnější je uvěřit v jeho božství, které je potvrzeno jeho vzkříšením. Jsme sice schopni přijmout "byl ukřižován a pohřben", ale "vstal z mrtvých" s tím měli potíže i samotní apoštolové. Po zjevení nedokázalo jich deset přesvědčit jednoho Tomáše, odstupem 2 000 let se poměr sil vyhrotil natolik, že je deset nevěřících na jednoho věřícího. Máme vůbec nějakou šanci dokázat světu, že Pán žije? S tím ustrašeným srdcem a s tou zasmušilou tváří rozhodně ne!

V nás má svět poznat živého Krista. Ne podle slov, ale podle života. Mimořádně je to nutné dněs, kdy na celém světě to vypadá jako o Velkém pátku - samá zrada, posměch a hlavně lhostejnost. A tato lhostejnost je dnes nejpoužívanější vstupenkou, která vede do zatracení. Avšak křesťan má být nejveselejším člověkem na světě bez ohledu na světové dění. Nechováme se však spíš, jako by byl Pán stále mrtvý? Vždyť do každého z nás je vložena jiskra naděje, že budeme vzkříšeni. Je třeba jen tuto jiskru zapálit v obrovský plamen radosti. Pokud z našeho srdce bude často tryskat radostný zpěv, jsme na dobré cestě a bude to mít blahodárný vliv i na náš zdravotní stav.

Plátno, ve kterém byl Pán Ježíš pochován a vstal z mrtvých, si během staletí císaři a králové předávali jako největší dar. Více než 400 let je uloženo v katedrále v Turíně. Tělo Pána Ježíše i plátno bylo natřeno asi 30 kg myrhyové masti. Tím se umožnil otisk a také se prodloužila životnost plátna až do dnešních dob.

Vědecká zpráva z r. 1981 ohromila svět a hlavně pochybovače, když se na plátně našly otisky mincí se znakem "PONCIUS PILAT". Tyto mince nechal razit Pilát a jsou v muzeu. Židé v té době měli zvyk zatěžovat každému zemřelému víčka mincemi, aby se oči neotevřely.

CÍRKEVNÍ DAŇ A SVOBODA CÍRKVE

Václav Uherský

Hovoříme-li současně o církvi a o penězích, vyvolává to zpravidla spíše negativní pocity. Jedná se nicméně o závažný problém. Většina lidí chápe, že k naplnění svých úkolů potřebuje církev také finanční prostředky. Tyto finanční prostředky nejsou ovšem cílem samy pro sebe, nýbrž mají služební funkci: jsou jen jedním z prostředků k dosahování cíle.

Tento problém není řešitelný bez součinnosti se státem a jeho právním řádem. Nejedná se při tom ovšem jen o technický problém zajištění prostředků, neboť současně se tato záležitost dotýká problému svobody církve a jejího postavení ve státě. Svoboda církve a jejích duchovních souvisí totiž přímo se způsobem, jakým jsou zajišťovány finanční prostředky pro její potřebu.

V průběhu století se vytvořilo několik forem zajišťování finančních prostředků, a to v závislosti na té které době a místu od někdejších "desátek" až po současnou "církvevní daň". Různé varianty a jejich kombinace můžeme shrnout do těchto základních forem:

1. Státní dotace. Tento systém úplné a přímé státní podpory se uplatňuje ve skandinávských zemích. Předpokládá postavení církve jakožto státní církve, což má přímý důsledek v závislosti církve na státě. Jsou známy rovněž příklady, kdy státní příspěvky neměly charakter přímé státní subvence, ale představovaly postupné vyrovnávání závazků, které měl stát vůči církvi z titulu náhrady za vyvlastněný církevní majetek. Jde např. o rozhodnutí německého parlamentu v r. 1803, na jehož základě poskytoval stát církvi za sekularizaci majetku příspěvek, který představoval jen část jejích příjmů. V komunistických státech se tato forma uplatnila jakožto nástroj k zjištění plné závislosti církve na státu.

2. Majetkové výnosy. V tomto případě tvoří příjmy církve výnosy z nemovitostí případně cenných papírů. Tato forma příjmu předpokládá, že církev vlastní potřebné jmění. Tento systém využívá Vatikán, an-

glikánská církev v Anglii a z části v USA a je předmětem řady výtek a kritiky, ať už oprávněné či neoprávněné. Tak se např. vytýkala Vatikánu jeho spoluúčast v průmyslovém a bankovním kapitálu. Jako důvod se uvádělo, že tento způsob financování spojuje církev nerozlučně s kapitalistickým hospodářským systémem a činí ji závislou na existenci tohoto systému (pozn. red.: v poslední době došlo v tomto směru ke změnám).

3. Poplatky. Další možností je vybírání poplatků za úřední úkony, které jsou v rámci církve prováděny. I když pomíneme skutečnost, že výnosy tohoto druhu mohou tvořit jen malou část rozpočtu, má tento způsob financování neblahé dopady v pastorační a sociální oblasti. V dřívějších dobách, kdy tato tzv. "štóla" hrála ještě významnější roli, projevila se nejen nepříznivě, ale přímo škodlivě.

4. Sbírký a dary. Další možností jak získat prostředky pro církevní potřeby, jsou dobrovolné dary věřících. Tento způsob se uplatňuje v mnoha zemích v různém měřítku a v různých obměnách. Příkladem je Francie a USA. Základem tohoto systému je úplná odluka církve od státu. Církev je zatlačena do oblasti soukromého zájmového sdružení. Z finančního hlediska je tento systém zpravidla málo výnosný. Mimo to příspěvky nepřicházejí pravidelně a nelze je přesně odhadnout, takže je možno jen obtížně zpracovávat rozpočet. To neplatí např. o USA, kde se vyvinula zvláštní mentalita jakožto předpoklad, který není možno v jiných zemích aplikovat. V USA se v souvislosti s historickým vývojem chápání svobody ve všech

oblastech vyvinul pocit svobodné solidarity a odpovědnosti v nosnou sílu, která podmiňuje ochotu podporovat i církevní společenství. Tato dobrovolná společenská aktivita se netýká jen církevní oblasti, platí stejně tak pro školství, zdravotnictví a kulturu. V Evropě naopak převažuje konzumní postoj a občan očekává, že se ho ujímá stát a církev. Tento rozdíl mentality se projevuje ve Francii, jejíž církev je velmi chudá. Církev je sice zcela nezávislá na státu, ale otázka její skutečné svobody tím nemusí být vyřešena, jak uvidíme později.

5. Povinný příspěvek. Tento systém je uplatňován v Rakousku. V právním systému je zakotvena povinnost příslušníků církvi odvádět příspěvek, který je v případě nezaplacení možno vymáhat. Příspěvek není odstupňován podle výše příjmů a je z toho důvodu předmětem kritiky.

Vymáhání nezaplacených příspěvků je záležitostí církve, která pak řeší dilema, zda má od vymáhání z pastoračních důvodů upustit nebo z důvodů stejné spravedlnosti pro všechny na něm trvat.

6. Církvevní daň. V systému zákonem stanovených srážek je zakotvena rovněž částka, která plyne do rozpočtu církve. Tento systém se opírá nejen o státní zákonodárství, ale také o Kodex církevního práva, který v článku 222, §1 ukládá věřícím povinnost přispívat na krytí nákladů spojených s bohoslužbami, s vydržováním duchovních a dalších nezbytných pracovníků i na další účely spojené v plnění poslání církve. Tento systém existuje v Německu, Dánsku a v části Švýcarska.

HANS URS VON BALTHAZAR A MEDJUGORIJE

Zpráva o Mariánských zjeveních v Medjugorije se od roku 1981 rychle rozšířila po celém světě. Kromě prvních publikací podávajících základní informace, se objevily i dezinformační zprávy. Mnozí význační teologové navštívili Medjugorije a postavili se za pravost zjevení. Mezi nimi i Hans Urs von Balthazar, který patřil k významným pracovníkům na II. vatikánském koncilu. K uvedené problematice uvádí:

Mariánská zjevení nejnovější doby se nejen množí, ale zdá se, že se stávají i intenzivnější. Mariiiny připomínky, poučení, požadavky vůči věřícím - všechny Boží milosti požadují vždy i požadavek - jsou i konkrétnější ...

Dnes jde přímo o mir ve světě a Maria dává velmi konkrétní pokyny jak je možno zabránit katastrofě: víc modlitby, více lásky a k tomu něco docela zapomenutého - půst.

Mnozí se diví těmto zjevením. Proč to musí být stále Maria? Nemáme i jiné svaté? Nemohl by Pán sám zjevit svou vůli? Ti, kdo se takto diví, nepochopili, kdo vlastně Maria je. Je prototypem církve, jaká by sama měla být nebo (protože jsme všichni

hříšníci) jaká by se měla snažit být. Maria není žádnou soukromou osobou, ale dala by se říci, osobou universální.

Jako služebnice Páně, vždycky a ve všem pohotová, je nyní k dispozici i svému Synu, aby křesťanům ukázala, čím ve skutečnosti církev je a čím by měla být. Právě proto, že Maria je dokonale pokorná, nemá zábran ukázat sama na sebe, zjevit se s ruzencem, ukázat se jako prostřednice vedoucí k Synu. Všechno v ní je milost, proč by se tedy měla zdráhat představit světu toto obdivuhodné dílo Boží? Nikoliv proto, aby se dala obdivovat, ale aby zjevila moc Boží a moc svého Syna.

Výraz "soukromá zjevení" není příliš šťastný. Je oprávněn, když se

chce říci, že po Božím slově v Novém zákoně nemáme očekávat žádné další zjevení Trojjediného Boha světa. Ale porozuměli jsme již Božím zjevení v celé jeho hloubce a plnosti? Nepotřebujeme snad stále nových osvětlení? Abychom mohli pochopit, jakou hloubku milosti zjevení obsahuje, ale zároveň jaké požadavky na nás klade? Jak absolutně nás zavazuje? A kdo víc než Maria, "Ecclesia immaculata", by byl kompetentní, aby nám podával tato vždy nová potřebná vysvětlení? Pomysleme jen na Lurdy - velká zjevení jako by si sama razila cestu ven, nade vše "soukromé" do velké veřejnosti církve.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc, Sazba a grafická úprava Jaroslav Novotný, tisk Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor PhDr. Radomír Malý. Redakce: Mendlovo náměstí 1a, Brno, PSČ 602 00. Administrace: Matice cyrilometodějská s.r.o., Dolní nám. 24, Olomouc, PSČ 771 00. Telefon redakce 05 / 43 32 11 18 kl. 271, telefon administrace 068/ 52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Postovně uveřovano

Novinově vyplatně

Odesílatel:
Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc